

Henk van Lochem
1930 - 2009

Is een fotootje van Henk van Lochem met een tekstje achterop alles wat we ons van hem zullen herinneren? Bij mij zal dit plaatje levendige herinneringen uit zijn leven oproepen.

Allereerst aan de laatste fase van zijn leven: de ontdekking van de keelkanker, de keuze van het genezingsproces, de start van de bestraling en de verheviging van de pijn en de last van de gevolgen van de bestraling. En dan die lijdensweg in het ziekenhuis! Ondanks de voortreffelijke zorg van het medisch team was er geen goed resultaat te behalen: het lichaam gaf telkens weer signalen van “op” te zijn. Henk werd doodmoe van de behandeling en van de strijd om aan die behandeling vast te houden. Op maandag 31 augustus besloot hij de strijd op te geven. Dat besluit gaf hem eindelijk rust. Hij was niet bang voor de dood maar wel voor de onbekende weg erheen. Dankzij de nabijheid van zijn familie, vriendinnen en vrienden bleef hij sereen en dankbaar.

Ik leerde een andere eigenschap van Henk kennen, die door veel mensen al ontdekt was: zijn vermogen om sympathie voor mensen te hebben. De avond van donderdag 3 september hielden zijn broer Jan en ik, elk aan een kant van het bed zijn hand vast en spraken met hem. Hij was er helemaal bij, vol interesse vol zorg voor zijn “kinderen” uit Georgië. Het was een heerlijk uur, hij genoot ervan en toen we weg gingen zei hij: tot morgen, je komt toch ook morgen. Dit was een bijzondere ontmoeting. Ik was vastbesloten om bij hem te gaan waken: iemand die zo genoot van mensen om hem heen, moest je zonder onderbreking omringen met de aandacht van liefhebbende personen.

Helaas trok de geest van Henk zich die nacht terug in stilzwijgen.

Wij zullen ons zijn milde humor herinneren. Zijn inspirerende woorden, wanneer we op vrijdagavond mediteerden over de lezingen van de volgende zondag. Hij was een bevlogen voorzitter van de commissie voor bezinning. Elk jaar een nieuw bezinningsboek maken en studiedagen organiseren. De mensen die hem op kwamen halen om in het verpleeghuis Sint Elisabeth voor te gaan in de eucharistie of in Bussum bij de zusters zullen hem missen. Er zullen veel zustercommuniteiten zijn, die met dankbaarheid terugdenken aan de missen en retraites die hij hield in hun klooster.

Hij kon genieten van medebroederlijk samenzijn, zorgde voor een glas goede wijn en kostelijke uitspraken.

In de laatste weken mocht hij ook ervaren hoe hij als leraar en opvoeder een onuitwisbare invloed had op de jongens van de Don Boscoschool in Leusden.

Een oud-leerling, die vernam dat Henk ernstig ziek was, schreef in een email: Henk van Lochem is voor mij een echt voorbeeld geweest: hij heeft mij geleerd te discussiëren en problemen met het woord op te lossen en niet met de vuist. Ik zou het prettig vinden als mijn gevoelens van dankbaarheid vermeld worden, zodat hij weet dat hij niet voor niets het werk van Don Bosco heeft uitgedragen. Ik ben hem dankbaar.”

Zo zal ieder die dit gedachtenisplaatje weer bekijkt zijn eigen herinneringen hebben aan Henk. Hem vergeven, waar hij pijn gedaan heeft, maar vooral dankbaar zijn voor het menselijke gezicht dat hij aan hem of haar gegeven heeft van een liefdevolle God en een voor jongeren bevlogen Don Bosco.

